

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **J. K.**, bytem, zastoupeného P. K., obecným zmocněncem, bytem Č. A. 601/23, P. 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2016, č. j. JMK 1095/2016, sp. zn. S-JMK 138228/2015/ODOS/Fö,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2016, č. j. JMK 1095/2016, sp. zn. S-JMK 138228/2015/ODOS/Fö (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 17. 9. 2015, č. j. MUBR 63911/2015/DK, sp. zn. MUBR-S 12193/2015 OSVD (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 5. 2. 2015 v 15:37 hod.

v obci Z., na ulici H. u mateřské školy, překročil s motorovým vozidlem tov. zn. A., RZ:, nejvyšší dovolenou rychlost v obci, když mu byla Policií ČR naměřena rychlost 64 km/hod. Po zvážení odchylky měřicího zařízení ± 3 km/hod. tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 11 km/hod. Za spáchání daného přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 1.800,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž následně přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu. V první řadě uvedl, že prvostupňový správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když provedl ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, který se k němu nedostavil, přestože byl řádně předvolán. Ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu poté žalovaný doplnil, že u přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti je potřeba, aby bylo postaveno najisto, že obviněný byl řidičem vozidla a že svým jednáním naplnil danou skutkovou podstatu. V projednávané věci byl žalobce zastaven a legitimován policejní hlídkou provádějící měření rychlosti, které předložil své doklady totožnosti a nerozporoval, že byl řidičem vozidla. K měření rychlosti byl použit rychloměr RAMER 7CCD, v. č. 186/94, přičemž součástí spisové dokumentace je také jeho ověřovací list č. 170/14, prokazující jeho soulad s metrologickými předpisy. Výstupní fotodokumentace z použitého rychloměru pak znázorňuje vozidlo žalobce na odjezdu, přičemž je zachyceno ve svazku paprsků a nenachází se mezi ním a rychloměrem žádný jiný objekt, který by mohl mít za následek zkreslení výsledků měření. Na základě těchto skutečností považoval žalovaný skutkový stav za dostatečně prokázaný.

Žalovaný se tak neztotožnil s odvolací námitkou žalobce, že z prvostupňového rozhodnutí není v kontextu obsahu spisové dokumentace postaveno najisto, kde přesně mělo dojít ke spáchání přestupku. Z výroku prvostupňového rozhodnutí totiž výslovně vyplývá, že ke spáchání přestupku došlo v obci, a to na ulici H. u mateřské školy. Taková specifikace je dle názoru žalovaného zcela dostačující, neboť znemožňuje, aby byl přestupek zaměněn s jiným. Místo zastavení vozidla policejní hlídkou není ve vztahu k právní kvalifikaci rozhodné. Spáchání přestupku v obci dokládá fotodokumentace, ze které je patrné, že byla pořízena v obci (chodníky po obou stranách vozovky, přechod pro chodce, plot mateřské školy). Tuto skutečnost ostatně dle názoru žalovaného dokládá také snímek místa spáchání přestupku doložený žalobcem v odvolání, byť je pořízen z opačného směru. Žalovaný se dále neztotožnil ani s námitkou žalobce ohledně měření rychlosti jeho vozidla v rozporu s návodem k obsluze, a to kvůli sklonu vozovky, na které bylo měření prováděno. Současně doplnil, že správní orgán není vázán návrhem na provedení konkrétního důkazu, a to především za situace, kdy je skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností a navržený důkaz je nadbytečný. Co se týče tvrzeného sklonu místní komunikace, žalovaný konstatoval, že žalobce neopřel svá tvrzení o konkrétní ustanovení návodu k obsluze, který by tuto skutečnost reflektoval. Navíc by v případě přijetí argumentace žalobce nebylo možné daný rychloměr v praxi vůbec použít, pokud by se za účelem měření rychlosti musel hledat absolutně rovný povrch. Závěrem žalovaný uvedl, že prvostupňový správní orgán se přezkoumatelným způsobem vyjádřil k otázce zavinění a také výše sankce, která byla uložena při spodní hranici zákonem stanovené sazby.

III. Žaloba

Žalobce v žalobě nejprve namítal, že v prvostupňovém rozhodnutí nebylo přezkoumatelným způsobem stanoveno místo spáchání přestupku, resp. že místo spáchání přestupku uvedené v tomto rozhodnutí nekoresponduje s obsahem spisového materiálu. Konkrétně žalobce poukázal na rozpor ohledně určení místa spáchání přestupku v dokumentech pořízených Policií ČR. Zatímco v oznámení přestupku ze dne 5. 2. 2015 se k tomu uvádí: „v obci Z. u mateřské školky bylo změřeno a poté hlídkou DI Břeclav u areálu bývalého ZD zastaveno a kontrolováno osobní motorové vozidlo...“, v ručně sepsaném úředním záznamu ze dne 5. 2. 2012 je v tomto ohledu naopak uvedeno, že: „V obci Z. u mateřské školky bylo hlídkou DI Břeclav zastaveno a kontrolováno výše uvedené vozidlo.“ Žalobce tak považuje za problematické, že správní orgán prvního stupně nereflektoval při svém rozhodování skutečnost, že z obsahu správního spisu jednoznačně nevyplyvá, kde bylo vozidlo zastaveno a v důsledku také měřeno. Současně nebylo ze strany policejního orgánu konkretizováno, odkud a kam vozidlo jelo. Řádné zjištění místa měření a zastavení vozidla je však dle názoru žalobce zcela klíčové, neboť se mateřská škola nachází pouze 80 metrů od dopravní značky určující začátek obce, přičemž není postaveno najisto, ve kterém směru se vozidlo pohybovalo a kde bylo provedeno jeho zastavení a následná kontrola. Pokud by se totiž vozidlo pohybovalo směrem do centra obce a bylo zastaveno u mateřské školy, pak mohlo měření proběhnout ještě před začátkem obce, což by vylučovalo spáchání výše uvedeného přestupku. Za tímto účelem žalobce již v průběhu správního řízení navrhoval provést důkazy, a to také výsledkem policistů, kteří by mohli upřesnit místo měřícího stanoviště a skutečnost, zda nebylo vozidlo měřeno v zatáčce, která se poblíž mateřské školy vyskytuje. V takovém případě by se totiž jednalo o měření v rozporu s návodem k obsluze použitého rychloměru. Žalobce tak uvedl, že správní orgány nesprávně vycházely toliko z údajů obsažených v úředních záznamech, které navíc nebyly ve vztahu k určení místa měření a zastavení vozidla navzájem konzistentní.

Dále žalobce namítal, že již ve správním řízení zpochybňoval pořízenou fotodokumentaci, která svědčí o tom, že rychloměr nebyl vodorovně usazen. V tomto kontextu navrhoval provést důkaz návodem k obsluze použitého rychloměru a vyslechnout zasahující policisty. Důvodné pochybnosti o správnosti měření pak dle názoru žalobce vyvolává také samotná výstupní fotodokumentace, která je nekvalitní a dostatečně nezachycuje měřené vozidlo, popř. jeho registrační značku. Správní orgány však žalobcem navržený důkaz neprovedly, přestože lze pouze návodem k obsluze prokázat, že má být měření prováděno při umístění vozidla s měřičem ve vodorovné poloze přibližně v úrovni vozovky. Stejně tak odmítly provést důkaz svědeckou výpovědí zasahujících policistů, a to z důvodu nadbytečnosti. Tento závěr správní orgány dle názoru žalobce dostatečně nezdůvodnily, čímž učinily svá rozhodnutí nepřezkoumatelnými.

Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že správní orgány se dostatečně nezabývaly otázkou, kdo byl řidičem měřeného vozidla. V tomto kontextu uvedl, že vozidlo neřídil, přičemž řidičem byl jeho kolega pan J. P., nar., bytem Ten měl dostat strach, jakmile uviděl policejní vozidlo, neboť jeho vozidlu nesvítilo zadní světlo a před jízdou požil alkoholický nápoj. Z toho důvodu ihned po zastavení předal řízení vozidla žalobci. Správní orgány tedy vycházely ze skutečnosti, že žalobce byl řidičem vozidla, přestože tento závěr nemá ve správním spise oporu. S ohledem na tuto skutečnost žalobce v žalobě navrhl provedení důkazu svědeckou výpovědí pana J. P.

Následně namítal, že výrok napadeného rozhodnutí je neurčitý, neboť neobsahuje údaj o uložení sankce v podobě záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů. Ten je dle judikatury sankcí, jejíž uvedení je zákonnou náležitostí výroku rozhodnutí. Stejně tak dle názoru žalobce správní orgány pochybily z důvodu, že nebylo vedeno společné řízení ve věci

jeho dopravních přestupků (souběžné řízení o přestupku mělo být zahájeno vydáním příkazu ze dne 7. 7. 2015, č. j. MUBR 23104/2015/PF), čímž znemožnily uložení úhrnného trestu a zatížily žalobce dvakrát povinností hradit náklady řízení. Závěrem žalobce uvedl, že výrok rozhodnutí je nezákonný, neboť neobsahuje formu zavinění, která může mít pro něj negativní důsledky také v souvisejících řízeních, jako je zapsání bodů do registru řidičů, udělení zbrojního průkazu atd. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud prvostupňové a napadené rozhodnutí zrušil jako nezákonná.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav věci a průběh správního řízení, přičemž bodově uvedl jednotlivé námitky žalobce, ke kterým se následně podrobněji vyjádřil. Předně uvedl, že místo spáchání přestupku je v prvostupňovém rozhodnutí dostatečně konkretizováno, přičemž není pochyb, že žalobce se protiprávního jednání dopustil v obci, což je patrné z pořízené fotodokumentace a snímku, který byl žalobcem v odvolání předložen. Co se týče určení místa zastavení vozidla a jeho kontroly, to není ve vztahu k právní kvalifikaci relevantní. Za nedůvodnou poté žalovaný označil také námitku ohledně měření rychlosti, které nemělo být provedeno v souladu s návodem k obsluze rychloměru, o čem svědčí nízká kvalita pořízené fotodokumentace. Žalovaný k tomu uvedl, že na fotografii je vozidlo žalobce jasně zachyceno, přičemž nejsou o jeho identifikaci dány důvodné pochybnosti.

Pokud se jedná o námitku měření rychlosti na vozovce se sklonem, prvostupňový správní orgán se s ní dle názoru žalovaného dostatečně vypořádal, když uvedl, že není povinností správních orgánů provádět dokazování v případě, kdy je skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností. Žalobce byl navíc v průběhu správního řízení spíše pasivní, přičemž z pořízené fotodokumentace a dalších okolností průběhu měření samo o sobě nevyplývá nic, co by překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci zpochybňovalo. Provádění důkazů tak bylo shledáno jako nadbytečné. Stejně tak žalovaný považuje za nedůvodnou námitku žalobce ohledně nedodržení návodu k obsluze rychloměru, a to s odkazem na sklon vozovky, neboť nebylo v tomto ohledu citováno žádné konkrétní ustanovení, přičemž by takový výklad prakticky znemožnil jakékoliv měření rychlosti. Pokud žalobce konstatuje, že v návodu k obsluze použitého rychloměru je uvedeno, že se má vozidlo s měřícím zařízením umístit vodorovně přibližně v úrovni vozovky, nelze z toho automaticky dovodit zákaz provádět měření na vozovce se sklonem. V tomto kontextu žalovaný konstatoval, že do správního spisu založil návod k obsluze použitého rychloměru a ponechal na krajském soudu, zda je v tomto ohledu potřeba provádět další dokazování.

Co se týče dalších námitek, poukázal žalovaný předně na skutečnost, že některé z nich byly uplatněny až v žalobě, přičemž by se jimi neměl krajský soud zabývat, neboť není úkolem správních soudů nahrazovat řízení před správními orgány. Námitku žalobce, že nebyl řidičem vozidla, poté žalovaný označil za účelovou, a to také s ohledem na její načasování. Z podkladů předložených správním orgánům policií ČR navíc jednoznačně vyplývá, že žalobce byl řidičem vozidla, přičemž neuvedl žádnou věrohodnou verzi o tom, že byla řidičem jiná osoba. K tomu žalovaný doplnil, že je nemožné, aby došlo k záměně řidiče, když bylo měřené vozidlo policejní hlídkou sledováno a ihned po jeho zastavení byl žalobce legitimován. V tomto ohledu tak neměly správní orgány žádné pochybnosti o osobě pachatele a žalobce sám v průběhu správního řízení tuto skutečnost nerozporoval, ani provedení konkrétního důkazu nenavrhoval.

Ve vztahu k namítané absenci záznamu o počtu bodů v registru řidičů ve výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že se nejedná o obligatorní náležitost výroku

rozhodnutí. Ukládání a zaznamenávání daných bodů je navíc prováděno v jiném řízení a tedy jiným správním orgánem, přičemž ani trestní soudy neuvádějí tento údaj ve výroku rozsudku. Pokud pak žalobce v žalobě správním orgánům vytknul, že nespojily projednání jeho přestupků do společného řízení, není dle názoru žalovaného ani tato námitka důvodná. Žalobce ji totiž uplatnil až v žalobě, přičemž přestupkové řízení, které mělo být s projednávanou věcí spojeno do společného řízení, dostatečně neidentifikoval. Za zcestnou pak žalovaný označil námitku ve vztahu k neuvedení formy zavinění ve výroku napadeného rozhodnutí, neboť žádný právní předpis žalovanému neukládá, aby tuto skutečnost ve výroku rozhodnutí uváděl. Pokud byl tento nedostatek směřován ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí, pak žalovaný připomněl, že povinnost uvádět formu zavinění ve výroku rozhodnutí o přestupku byla do příslušné právní úpravy zakotvena až její novelou, která se stala účinnou dne 1. 10. 2015, tedy až po datu spáchání projednávaného přestupku a vydání prvostupňového rozhodnutí. Z těchto důvodů označil žalovaný žalobu za nedůvodnou a navrhl krajskému soudu, aby ji zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází tři dokumenty pořízené Policií ČR, a to oznámení o přestupku, úřední záznam sepsaný na místě policejní hlídkou a úřední záznam sepsaný strojově, přičemž jsou všechny datovány ke dni 5. 2. 2015. Z jejich obsahu je patrné, že policejní hlídka dne 5. 2. 2015 v 15:37 hod. naměřila u vozidla žalobce v obci rychlost 64 km/hod., čímž mělo dojít k naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Současně je součástí spisové dokumentace záznam o přestupku, na kterém je obsažena výstupní fotodokumentace z použitého rychloměru, zachycující vozidlo žalobce v okamžiku měření rychlosti a ověřovací list daného zařízení. K zahájení přestupkového řízení poté došlo doručením příkazu ze dne 25. 3. 2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání daného přestupku, a byla mu uložena pokuta ve výši 1.800,- Kč. Proti příkazu však žalobce podal odpor, a proto bylo prvostupňovým správním orgánem nařízeno ústní jednání, a to na den 3. 9. 2015 v 13:00 hod. Z protokolu z ústního jednání je však patrné, že se k němu žalobce nedostavil, přestože byl náležitě předvolán a poučen. Prvostupňový správní orgán tak provedl dokazování čtením listin obsažených ve spisu a prohlásil jej za ukončené.

Následně bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**, kterým byl žalobce, stejně jako v dříve doručeném příkazu, uznán vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 1.800,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč. V rámci odůvodnění prvostupňový správní orgán poukázal na skutečnost, že u žalobce byla v obci naměřena technicky způsobilým rychloměrem rychlost 64 km/hod, přičemž tedy překročil po zohlednění stanovené odchylky měření nejvyšší dovolenou rychlost o 11 km/hod. Tuto skutečnost považoval prvostupňový správní orgán za dostatečně prokázanou, a to především s ohledem na obsah spisového materiálu, resp. záznam o přestupku, obsahující výstupní fotodokumentaci. Měření rychlosti prováděli příslušníci Policie ČR, kteří jsou k tomu ze zákona oprávněni. Z obsahu listin založených ve spisu pak dle názoru prvostupňového správního orgánu rovněž vyplývá, že žalobce byl řidičem měřeného vozidla, resp. pachatelem přestupku. Co se týče formy zavinění, podle prvostupňového správního orgánu se přestupku žalobce dopustil ve formě nevědomé nedbalosti, neboť zákon úmyslnou formu nevyžaduje a žalobci nebyla prokázána. Jako řidič motorového vozidla má však povinnost být seznámen s příslušnou právní úpravou a podmínkami provozu na pozemních komunikacích. Ve vztahu k materiálnímu znaku přestupku dále prvostupňový správní orgán doplnil, že právem chráněným zájmem je bezpečnost a plynulost silničního provozu, přičemž překročení nejvyšší dovolené rychlosti je častým důvodem vzniku dopravních nehod a zejména v obci může mít negativní důsledky ve vztahu k vyšší koncentraci dětí, chodců a

cyklistů. Sankce byla žalobci uložena při spodní hranici zákonem stanovené sazby, kdy bylo kromě míry překročení dovolené rychlosti jako přítěžující okolnost zohledněno, že žalobce má v evidenční kartě řidiče za poslední tři roky uvedeny dva záznamy o přestupku. Za polehčující okolnost bylo naopak považováno, že se přestupku dopustil z nedbalosti.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal následně žalobce prostřednictvím své nové zmocněnkyně paní L. K., nar. (dále jen „zmocněnkyně“), blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu dne 9. 11. 2015 doplnil. V rámci odůvodnění odvolacích důvodů pak zmocněnkyně uvedla, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to především z hlediska vymezení místa spáchání přestupku. Tím poukazovala na skutečnost, že se v tomto ohledu rozcházejí listiny obsažené ve spise, když úřední záznam sepsaný policisty na místě konstatuje, že žalobce byl zastaven u mateřské školky, ale ostatní podklady Policie ČR uvádějí, že u mateřské školky bylo jeho vozidlo toliko změřeno a následně zastaveno u bývalého JZD. Stejně tak není z těchto podkladů patrné, z jakého směru bylo vozidlo žalobce měřeno, což je zásadní proto, že se mateřská školka nachází asi 80 metrů od začátku obce. V tomto kontextu zmocněnkyně do svého podání zakomponovala snímky znázorňující mapu ulice Hlavní, na které probíhalo měření, a také dům nacházející se na konci území obce. Dle názoru zmocněnkyně je v tomto ohledu zásadní zjištění, kde stála policejní hlídka v okamžiku měření žalobcova vozidla, což není z příslušných listin patrné. V této souvislosti uvedla, že v případě, kdyby policisté prováděli měření rychlosti ve vzdálenosti 100 metrů od mateřské školy, ve směru k bývalému JZD, tak by se vozidlo nacházelo v zatáčce. Za tímto účelem navrhla provedení důkazu výsledkem zasahujících policistů. V druhé části doplnění odvolání pak zmocněnkyně poukázala na skutečnost, že měření rychlosti nebylo v souladu s návodem k obsluze rychloměru, když bylo provedeno na vozovce se sklonem, což návod zakazuje. Za tímto účelem navrhla provedení důkazu ohledáním místa měření a výsledkem zasahujících policistů. Dle názoru zmocněnkyně tedy prvostupňový správní orgán pochybil, když vydal rozhodnutí, aniž by zjistil skutkový stav, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti. Výrok prvostupňového rozhodnutí je navíc nepřezkoumatelný, neboť místo spáchání přestupku nemá ve správním spise oporu.

VI. Ústní jednání před krajským soudem

Ústní jednání před krajským soudem proběhlo dne 12. 12. 2017. Za stranu žalobce se na základě nové plné moci opatřené vlastnoručním podpisem žalobce dostavil obecný zmocněnec P. K. a za žalovaného pověřený zaměstnanec Mgr. K. F.. Nejprve bylo krajským soudem zahájeno jednání a přistoupeno k rekapitulaci skutkového stavu, včetně průběhu řízení před správními orgány. Následně byla zástupcem žalobce přednesena žaloba, resp. bylo pouze odkázáno na její písemné vyhotovení. K tomu se žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Krajský soud poté zrekapituloval obsah soudního spisu, a to se zaměřením na listiny založené ve spisové dokumentaci vedené ve správním řízení. V této souvislosti se procesní strany dále nevyjádřily a pouze odkázaly na obsah dříve učiněných podání. Zástupce žalobce poté návrh provedení důkazu návodem k obsluze použitého rychloměru, a to za účelem prokázání, že měřící vozidlo musí být ustaveno vodorovně v úrovni vozovky. Dále navrhl provedení důkazu čestným prohlášením pana J. P., bytem datované dnem 14. 9. 2016, který měl být ve skutečnosti řidičem měřeného vozidla.

K těmto návrhům se zástupce žalovaného vyjádřil způsobem, že policisté měli měřené vozidlo neustále na dohled, což znemožňuje záměnu řidiče. Předložené prohlášení je tedy dle jeho názoru účelové. Samotný návod k obsluze požaduje ustavení vozidla přibližně v úrovni vozovky, což bylo dodrženo. Na toto vyjádření reagoval zástupce žalobce a navrhl jako důkaz vyjádření Českého metrologického institutu, dle kterého je třeba zohledňovat odchylku

měření rychlosti ± 3 km/hod. také za předpokladu, kdy měření proběhlo v souladu se stanoveným postupem. Zástupce žalovaného v tomto kontextu navrhoval provedení důkazu dotazem na výrobce použitého rychloměru. Krajský soud tedy k důkazu přečetl rozhodné části textu návodu k obsluze použitého rychloměru, vztahující se k parametrům místa měření. Stejně tak provedl důkaz předloženým čestným prohlášením údajného skutečného řidiče měřeného vozidla. Co se týče zbývajících důkazních návrhů, a sice vyjádření výrobce rychloměru a vyjádření Českého metrologického institutu, ty krajský soud zamítl, neboť nejsou k objasnění skutkového stavu zapotřebí. Následně krajský soud provedl důkaz příkazem ze dne 7. 7. 2015, č. j. MUBR 23104/2015/PF, sp. zn. MUBR-S 23104/2015 OSVD, jenž byl v žalobě namítán, a který si krajský soud od prvostupňového správního orgánu v elektronické podobě vyžádal. Zástupce žalobce v této souvislosti poukázal na to, že věc zahájená daným příkazem měla být s projednávanou věcí vedena ve společném řízení. Současně nepřisvědčil následnému vyjádření zástupce žalovaného, že měl tuto námitku uplatnit už ve správním řízení, neboť správní orgány musí vést společné řízení o sbíhajících se přestupcích z moci úřední.

Po skončení dokazování bylo přistoupeno k přednesu závěrečných návrhů, kdy zástupce žalobce na podané žalobě setrval a zástupce žalovaného požadoval její zamítnutí pro nedůvodnost. Krajský soud pak s ohledem na provedené dokazování odročil jednání za účelem vyhlášení rozhodnutí na den 21. 12. 2017, což strany vzaly na vědomí a z vyhlášení rozsudku se omluvily. Vyhlášení poté proběhlo pouze za účasti soudních osob vyvěšením zkráceného znění rozsudku na úřední desce soudu.

VII. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Za účelem projednání věci bylo v souladu s ust. § 76 odst. 3 s. ř. s. nařízeno ústní jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil.

Žaloba není důvodná.

V první řadě krajský soud uvádí, že žalobce sdružil v žalobě větší množství námitek, které se týkají nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ze strany správních orgánů a nepřezkoumatelnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Z toho důvodu se krajský soud jednotlivými námitkami zabýval v pořadí, v jakém byly žalobcem uplatněny, přičemž zohlednil jejich vzájemnou příbuznost.

Žalobce nejprve namítal, že místo spáchání přestupku nebylo ze strany správních orgánů dostatečně zjištěno, neboť v tomto ohledu vycházely toliko z podkladů zpracovaných Policií ČR, které však vzájemně vykazují rozpory. Z jejich obsahu totiž není patrné, kde se nacházelo policejní vozidlo, kde proběhlo měření rychlosti a kde bylo vozidlo žalobce zastaveno. Tyto skutečnosti jsou však dle názoru žalobce zcela zásadní, neboť mají vliv na posouzení toho, zda lze jeho jednání kvalifikovat jako přestupek či nikoliv. Z toho důvodu označil rozhodnutí správních orgánů za nepřezkoumatelná, přičemž doplnil, že v průběhu

správního řízení navrhoval provedení důkazu výsledkem zasahujících policistů, čemuž nebylo vyhověno. Krajský soud k tomu uvádí, že oznámení přestupku a úřední záznam sepsaný na služebně shodně vymezují místo spáchání přestupku tak, že k měření došlo u mateřské školky v obci Z. Co se týče úředního záznamu sepsaného policisty na místě, ten místo měření nekonkretizuje, přestože výslovně uvádí, že k zastavení vozidla žalobce došlo kvůli překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že určité rozpory panují ve vztahu k určení místa zastavení vozidla a následné silniční kontroly, neboť na místě sepsaný úřední záznam na rozdíl od oznámení přestupku a druhého úředního záznamu uvádí jako místo zastavení vozidla a provedení silniční kontroly „*obec Z. u mateřské školky*“.

V této souvislosti krajský soud uvádí, že je nepochybně nežádoucí, aby jednotlivé listiny založené ve spisu vykazovaly zjevné nesprávnosti, resp. aby odlišným způsobem uváděly místo zastavení vozidla a provedení silniční kontroly. Je však třeba souhlasit s názorem žalovaného, že ve vztahu k posouzení protiprávnosti jednání žalobce není relevantní to, kde bylo vozidlo zastaveno, ale kde proběhlo samotné měření rychlosti. V tomto ohledu dává krajský soud za pravdu žalovanému, že z obsahu spisového materiálu, včetně záznamu o přestupku, vyplývá, že měření proběhlo v obci. Samotná výstupní fotodokumentace z použitého rychloměru zachycuje zřetelně vozidlo žalobce v zastavěném území, na kterém se nachází nejen přechod pro chodce, ale také oplocení dotčené mateřské školy, což lze jednoduše dovodit rovněž srovnáním výstupní fotodokumentace se snímky přiloženými žalobcem v doplnění odvolání. Skutečnost, že se tato mateřská škola nachází na území obce, není mezi žalobcem a žalovaným předmětem sporu. Údaje o tom, kde se nacházelo policejní vozidlo, popř. v jakém směru jelo měřené vozidlo, není dle názoru krajského soudu ve vztahu k otázce právní kvalifikace relevantní.

Co se týče související námitky žalobce ohledně toho, že nebyl proveden důkaz svědeckou výpovědí zasahujících policistů, krajský soud připomíná, že správní orgán není ve smyslu ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), návrhy účastníků řízení vázán. Jeho zákonnou povinností je zjistit skutkový stav, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti. Z toho však nelze dovodit závěr, že je povinen provádět důkazy, které považuje za nadbytečné, pokud se z jeho strany nejedná o projev libovůle v rozhodování a neprovedení důkazu náležitě zdůvodní (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48; všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V tomto kontextu krajský soud připomíná, že žalobce jednotlivé důkazní návrhy formuloval až v doplnění odvolání, přičemž se i přes doručení oznámení o zahájení řízení ústního jednání nezúčastnil. Nelze tedy prvostupňovému správnímu orgánu vyčítat, že neprováděl ve vztahu k určení místa spáchání přestupku dokazování, neboť jej považoval za nesporné a žalobce do okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí v tomto ohledu nic nenamítal. Co se týče napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci jeho odůvodnění s odkazem na jednotlivé listiny ve spisu výslovně uvedl, že rozhodné je toliko místo spáchání přestupku, které bylo v řízení dostatečně prokázáno. Nutno poznamenat, že z výstupní fotodokumentace nenasvědčuje nic tomu, že by se vozidlo v okamžiku měření nacházelo v zatáčce, takže by v tomto ohledu bylo provádění dalších důkazů před správními orgány nadbytečné. Z těchto důvodů považuje krajský soud námitku žalobce za nedůvodnou, neboť místo spáchání přestupku bylo v řízení dostatečně prokázáno a žalovaný neprovedení důkazu, byť spíše implicitně, zdůvodnil.

Žalobce dále již ve svém odvolání a následně v žalobě namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, a to z důvodu, že nelze provádět měření na pozemní komunikaci se sklonem. Naopak musí být měřící vozidlo ustaveno vodorovně, což

dle názoru žalobce v projednávané věci nebylo naplněno. Za účelem prokázání těchto skutečností tedy navrhoval provedení důkazu návodem k obsluze použitého rychloměru a výsledkem zasahujících policistů. Žalovaný ani této námitce nepřisvědčil, neboť dle jeho názoru pořízená fotodokumentace nenasvědčuje ničemu, co by vedlo ke zkreslení výsledku měření, přičemž skutkový stav byl dostatečně prokázán listinami založenými ve spise. Ve vztahu k tvrzení ohledně porušení zákazu měření na pozemní komunikaci se sklonem pak žalovaný doplnil, že příslušný návod žádný takový zákaz neobsahuje, přičemž by nebylo v případě akceptování argumentace žalobce fakticky možné provádět měření rychlosti na žádné pozemní komunikaci v České republice. Ve svém vyjádření k žalobě tento názor zopakoval, přičemž uvedl, že v případě pochybností o správnosti měření, ponechává na uvážení krajského soudu, zda provede důkaz dotazem na výrobce či znaleckým posudkem. Současně ke svému vyjádření přiložil také návod k obsluze použitého rychloměru, který není součástí správního spisu.

Krajský soud k tomu uvádí, že není dle jeho názoru potřeba v tomto ohledu posuzovat, zda je dle návodu k obsluze použitého rychloměru možné provádět měření rychlosti na vozovce se sklonem či nikoliv. Je totiž nutné v tomto ohledu primárně vycházet ze záznamu o přestupku, resp. pořízené fotodokumentace. Pouze za předpokladu, že by vykazovala zásadní nedostatky, jako je například neúplné zachycení měřeného vozidla, jeho zaměnitelnost s jiným objektem či výrazný sklon pozemní komunikace, bylo by na místě provádět další dokazování za účelem odstranění pochybností o správnosti měření. V projednávané věci se však dle názoru krajského soudu jedná v podstatě o „vzorovou“ fotodokumentaci, která zřetelně zachycuje měřené vozidlo na samotném středu, aniž by se mezi ním a měřicím zařízením nacházelo jiné vozidlo či překážka. Stejně tak nelze dle názoru krajského soudu z pořízené fotodokumentace, popř. ze snímku přiložených žalobcem v doplnění odvolání, vyzorovat výrazný sklon pozemní komunikace, který by objektivně mohl zapříčinit zásadní zkreslení výsledků provedeného měření rychlosti. Z toho důvodu krajský soud posoudil námitku žalobce jako nedůvodnou.

Kromě výše uvedených skutečností žalobce rovněž namítal, že nebyl řidičem měřeného vozidla. Podle jeho tvrzení jím byl pan J. P., který mu z důvodu obavy o ztrátu řidičského oprávnění (požití alkoholu před jízdou), předal po zastavení řízení vozidla. Za účelem prokázání této skutečnosti žalobce navrhl, aby byl pan P. předvolán k podání svědecké výpovědi. Krajský soud předně konstatuje, že žalobce tuto námitku uplatnil až v žalobě, tedy nikoliv přímo na místě spáchání přestupku či v průběhu správního řízení, ačkoli tak vzhledem k okolnostem učinit bezpochyby mohl (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2017, č. j. 2 As 214/2016 – 24). Stejně tak se krajský soud ztotožňuje se závěrem žalovaného, že tvrzení žalobce nemá oporu ve spisovém materiálu, když příslušní policisté vozidlo po provedeném měření rychlosti bezprostředně zastavili, přičemž žalobce byl jako řidič vozidla legitimován na základě předložených dokladů totožnosti, aniž by do úředního záznamu či v jakémkoliv stádiu později zahájeného správního řízení namítal, že vozidlo neřídil. Krajský soud tak posoudil námitku žalobce jako účelovou, a z toho důvodu k provedení navrženého důkazu nepřistoupil. Zástupce žalobce při jednání předložil čestné prohlášení označeného svědka ze dne 14. 9. 2016, jímž chtěl žalobce prokázat, že měřené vozidlo skutečně řídila jiná osoba. Krajský soud tímto čestným prohlášením provedl důkaz a přečetl jeho obsah při ústním jednání. Z tohoto čestného prohlášení se sice podává, že označený svědek J. P. měl řídit vozidlo žalobce v inkriminovanou dobu na místě spáchání přestupku, jakož i to, že svého činu lituje. Z formálního hlediska se jedná o soukromou listinu v prosté formě, která není navíc opatřena úředně ověřeným podpisem označené osoby. Krajský soud vyhodnotil informace vyplývající z tohoto čestného prohlášení v kontextu svých předcházejících skutkových úvah. Dospěl k závěru, že obsah tohoto čestného prohlášení je

v rozporu se skutkovým stavem zjištěným ve správním řízení, přičemž ve světle již naznačených úvah považuje obsah této listiny za nevěrohodný, nepravděpodobný a tím pádem také nepřesvědčivý. Při hodnocení obsahu čestného prohlášení krajský soud rovněž přihlédl k tomu, že ve vztahu k osobě žalobcem označeného řidiče by byla odpovědnost za přestupek překročení nejvyšší povolené rychlosti již prekludována (nedošlo vůči jeho osobě k zahájení řízení ve lhůtě jednoho roku ode dne spáchání přestupku), což jen potvrzuje účelovost takového prohlášení. Osoba J. P. je navíc soudu známa z jiných řízení jako domnělý řidič měřeného vozidla. Z uvedených důvodů krajský soud uzavřel, že tyto žalobní námitky nejsou důvodné.

Další námitka žalobce poté směřovala proti náležitostem výroku prvostupňového rozhodnutí potvrzenému napadeným rozhodnutím, neboť v něm absentuje údaj o záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů. Dle názoru žalobce se jedná o zásadní vadu, která má za následek jeho nepřezkoumatelnost, neboť je třeba považovat tento záznam za trestní sankci, jejíž uvedení je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku. Krajský soud dává žalobci částečně za pravdu, že s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, nelze dospět k závěru, že by záznam počtu bodů v registru řidičů byl pouhým opatřením, které nevykazuje znaky sankčního postihu. Z toho však nelze automaticky dovozovat závěr, že je správní orgán povinen uvádět tento údaj ve výroku rozhodnutí, neboť provedení daného záznamu podléhá jinému správnímu řízení, resp. před jiným správním orgánem. Tímto způsobem se ostatně vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016 – 39, judikoval, že: „*Nejvyšší správní soud především nemá de lege lata, a ostatně ani de lege ferenda, za nezbytné, aby byl záznam odpovídajícího počtu bodů do registru řidičů ukládán v každém jednotlivém případě výrokem rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí ...*“ (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016 – 45). Krajský soud tedy ani tuto námitku neshledal jako důvodnou.

Co se týče námitky ohledně neuvedení formy zavinění ve výroku prvostupňového rozhodnutí (pozn.: v žalobě je nejspíše nedopatřením uvedeno napadené rozhodnutí), krajský soud v souladu s vyjádřením žalovaného konstatuje, že není důvodná. Dodržení zákonem stanovených náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku je nutné posuzovat podle právní úpravy platné a účinné v době jeho vydání. K tomu v projednávané věci došlo dne 17. 9. 2015, tedy ještě za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“). Ten ve svém ust. § 77 stanovoval, že: „*Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*“ Povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí rovněž formu zavinění byla tak do dané právní úpravy vtělena až zákonem č. 204/2015 Sb., který se však na projednávanou věc nevztahuje. V této souvislosti nelze argumentovat ani odkazem na skutečnost, že pozdější právní úpravu lze použít, pakliže je to pro obviněného z přestupku příznivější, neboť se daná legislativní změna týkala pouze úpravy formální stránky rozhodnutí, resp. jeho náležitostí, nikoliv odpovědnosti za spáchání přestupku (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As

301/2016 – 36). Výrok prvostupňového rozhodnutí tak obsahuje všechny náležitosti, které byly zákonem v rozhodné době vyžadovány.

Krajský soud souhrnně uvádí, že z hlediska prokázání viny, resp. zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, tedy krajský soud neshledal v postupu správních orgánů žádné zásadní nedostatky, které by měly za následek nezákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Naopak krajský soud dává částečně za pravdu žalobci v tom, že prvostupňový správní orgán nepostupoval zcela správně, když neprojednal daný přestupek ve společném řízení s jiným, žalobcem později spáchaným přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Předně krajský soud odkazuje na rozhodnou právní úpravu obsaženou v dnes již neplatném ust. § 57 odst. 3 zákona o přestupcích, které stanovovalo, že: *„Jestliže se pachatel dopustil více přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle zákona o silničním provozu a je-li k jejich projednání příslušný též orgán, projednají se ve společném řízení přestupky spáchané nejvýše v období 3 měsíců od spáchání prvního z nich.“*

Krajský soud ke smyslu a účelu tohoto ustanovení uvádí, že bylo do zákona o přestupcích vloženo novelou zákonem č. 133/2011 Sb. s účinností ode dne 1. 8. 2011. Tato úprava směřuje k posílení zásady absorpce i pro případy vícečinného souběhu přestupkových jednání. Změna přitom navazuje i na změnu způsobu záznamu bodů do evidenčních karet řidičů v rámci bodového hodnocení za spáchané samostatné přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích projednaných ve společném řízení, pokud k nim nedošlo jedním skutkem (viz k tomu Kučerová, H., Horzinková, E. Zákon o přestupcích s komentářem a judikaturou a přehled zákonů obsahujících skutkové podstaty přestupků. 2. vydání, Praha: Leges, s.r.o., 2011, s. 300 - 301). Vzhledem ke zmíněné absorpční zásadě pak platilo, že řidičům se za přestupky řešené ve společném řízení strhávají body pouze za nejzávažnější přestupek a nesčítají se body za všechny přestupky (viz k tomu Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář. 2. vydání, C.H. Beck, 2013, s. 331 – 332).

V projednávané věci se žalobce dopustil přestupkového jednání dne 5. 2. 2015, přičemž k vydání prvostupňového rozhodnutí došlo dne 17. 9. 2015. Krajský soud si poté s odkazem na námitku žalobce vyžádal od prvostupňového správního orgánu příkaz ze dne 7. 7. 2015, č. j. MUBR 23104/2015/PF, sp. zn. MUBR-S 23104/2015 OSVD, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit dne 28. 3. 2015, přičemž mu byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč. Pokud tedy krajský soud vyjde z díkce a smyslu výše citovaného ustanovení zákona o přestupcích, pak je tentýž správní orgán povinen z moci úřední vést ohledně přestupků žalobce spáchaných v rozmezí tří měsíců společné řízení. V projednávané věci nepochybně nastala situace, kdy byla proti žalobci paralelně vedena dvě řízení o přestupcích, kterých se měl dopustit v době kratší než tři měsíce, aniž by tato skutečnost byla ze strany prvostupňového správního orgánu zohledněna. Takový postup však dle názoru krajského soudu nemá sám o sobě za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, což ostatně vyplývá také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62, který se sice vyjadřoval k otázce společného řízení podle obecného ust. § 57 odst. 1 zákona o přestupcích, ale jeho závěry lze podpůrně uplatnit také ve vztahu k nyní posuzované věci, kde bylo aplikováno speciální ustanovení § 57 odst. 3 zákona o přestupcích týkající se pouze souběhu dopravních přestupků.

Za podstatnou vadu řízení, které by měla za následek nezákonnost a zrušení rozhodnutí správního orgánu, lze totiž považovat pouze situaci, kdy by byla jeho postupem

porušena zásada absorpce, jejíž podstata spočívá v tom, že přísnější trest konzumuje mírnější, což vede k tomu, že u obviněného nedochází ke kumulaci sankcí za sbíhající se přestupky. V rovině přestupkového řízení pak zajisté nelze analogicky vycházet z právní úpravy trestněprávního institutu souhrnného trestu, neboť správní orgán prvního stupně není, resp. ani v rozhodné době nebyl, oprávněn zrušit sankci uloženou v jiném a již skončeném řízení. To ovšem nevylučuje jeho povinnost přiměřeně zásadu absorpce uplatnit, a to způsobem, že v později vydaném rozhodnutí ve svých úvahách o výši sankce zohlední, že nebylo vedeno společné řízení a obviněný již byl v minulosti za sbíhající se přestupek postižen. V projednávané věci však byla žalobní námitka nevedení společného řízení uplatněna pouze tím způsobem, že bylo odkázáno na výše uvedený příkaz ve věci pod sp. zn. MUBR-S 23104/2015 OSVD, který nebyl k žalobě doložen a krajský soud si jej přesto vyžádal u prvostupňového správního orgánu.

Z důkazu provedeného tímto příkazem krajský soud ověřil, že souběžné přestupkové jednání, na něž žalobce poukázal v žalobě, se skutečně mělo odehrát dne 28. 3. 2015, tedy do tří měsíců od spáchání předmětného přestupkového jednání posuzovaného v této věci. Nicméně krajský soud nepřehlédl, že tento příkaz nebyl opatřen doložkou právní moci. Žalobce sám netvrdil a nedoložil, že daný příkaz v konečném důsledku nabyl právní moci, resp. ani to, že proti němu nebyl podán odpor, a že by byl na jeho základě skutečně povinen uhradit pokutu ve výši 1.500,- Kč, která by nebyla v později vydaném prvostupňovém rozhodnutí zohledněna. Stejným způsobem lze ostatně argumentovat ve vztahu k dílčí námitce žalobce, že musel dvakrát hradit náklady řízení, které mu navíc nebyly v daném příkazu vůbec uloženy. Dle názoru krajského soudu tak v tomto ohledu žalobce svoji námitku dostatečně nezdůvodnil a nedoložil, že bylo postupem správních orgánů zasaženo do jeho práv v takovém rozsahu, aby bylo napadené a prvostupňové rozhodnutí pro nezákonnost zrušeno jen pro to, že v obou přestupkových věcech zřejmě mělo být vedeno společné řízení. Ve shodě s výše citovanými závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62 krajský soud dospěl k závěru, že podmínky pro aplikaci ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. nebyly v posuzované věci naplněny, a proto i tuto námitku shledal jako nedůvodnou.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. prosince 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.